

Gần Nhất Thị Vệ Có Chút Không Vui

Contents

Gần Nhất Thị Vệ Có Chút Không Vui	1
1. Chương 1: Jj	1
2. Chương 2: Vịt Vịt	8
3. Chương 3: Cá Cá	12
4. Chương 4: Thịt Thịt	16
5. Chương 5: Cầu Cầu	21
6. Chương 6: Thỏ Thỏ	27
7. Chương 7: Phiên Ngoại Hai Người Nơi Địa Ngục	34

Gần Nhất Thị Vệ Có Chút Không Vui

Giới thiệu

Editor: Ngọc Tuyết Thể loại: Nhân duyên tình cờ gặp gỡ, không rõ chủ công chủ thụ, tiểu đoản văn, thanh thủy, cổ đại k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gan-nhat-thi-ve-co-chut-khong-vui>

1. Chương 1: Jj

Edit: Ngọc Tuyết

Thị vệ gần đây có chút không vui.

Gần đây hắn vẫn luôn cảm thấy có đạo tằm mắt dính chặt trên người hắn, chờ đến lúc hắn vừa ngẩng đầu, rồi lại mất tung mất ảnh.

Hắn đã bị đưa vào trong cung từ nhỏ, kề cận bên vua, đây là sứ mệnh đời đời của gia tộc hắn. Bất luận là trong triều đình, hay là trong hoàng cung, hoàng thượng đều là trên vạn người, người người kính ngưỡng, chẳng lẽ có người dự định gây bất lợi cho hoàng thượng?

Điều này làm cho hắn rất phiền lòng.

Đại thần gần đây cũng có chút không vui.

Cấp bậc làm việc nhẹ nhàng, giữa một đám lão đầu hiển lộ tài năng, độc chiếm hoàng thượng tin tưởng, mỗi ngày đứng trong triều đình, lòng tràn đầy lý tưởng hào hùng.

Theo lý phải là không có cái gì phiền não mới đúng.

Nhưng ai bảo hán ngày ấy tẻ nhạt, đôi mắt liếc loạn chung quanh, liền nhìn thấy đối đảo thị vệ dưới trướng hoàng đế. Vị thị vệ này so với các thị vệ khác có chỗ bất đồng, lâm triều vốn vừa lâu vừa tẻ nhạt, các thị vệ còn lại đã lén lút ngủ gật từ lâu. Chỉ có hán nghiêm chỉnh thẳng lưng, từ đuôi mắt đến khóe miệng đều kéo thành một đường cẩn thận tỉ mỉ thẳng tắp. Mà bộ dáng thị vệ kia bộ dạng lại cực kỳ tuấn tú, so với hán, hoa khôi hôm qua vừa gặp đều thua đến mấy phần, điều này làm cho đại thần si mê mỹ nhân cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Đáng tiếc người bên cạnh hoàng thượng như lông trên thân lão hổ, không thể động vào.

Mà kể từ đây, trong lòng đại thần đã mọc rễ một cây gai, không động liền ngứa.

Không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày ghé mắt xem xét cho thỏa cơn nghiện.

Thị vệ bắt đầu có kế hoạch mà tiến hành trinh sát.

Hán ra lệnh một tiểu thị vệ, mỗi ngày trong một khoảng thời gian cố định hoá trang thành hán, mà hán thì âm thầm theo dõi.

Liên tiếp mấy ngày, không thu hoạch được gì, ngoại trừ mỗi ngày mời tiểu thị vệ ăn đùi gà.

Ngày hôm đó lâm triều, thị vệ đối chế phục mới phát, hoa văn mây được cách điệu, tất nhiên là thân thể như ngọc khắc. Mới vừa đi đến gần trước điện, liền cảm thấy được ánh mắt kia so với ngày xưa càng nóng rực hơn mấy phần, hán âm thầm cảm lấy đao buộc bên hông, quyết tâm hôm nay nhất định phải đem người kia bắt tới.

Bắt đầu lâm triều không bao lâu, tiểu thị vệ kia liền thần không biết quỷ không hay mà thay thế hán, đứng ở ngoài điện, mà chính hán thì núp trong bóng tối.

Đại thần đã sớm nghe nói ngự tiền thị vệ phải thay đổi chế phục mới, mà khi chính mắt thấy được, hán vẫn là có chút sững sốt.

Y phục mới kia dùng màu đen làm chủ đạo, màu đỏ làm viền, trên thân thêu mây tối màu, vạt áo thêu không ít hoa văn cách điệu. Bên hông buộc thắt lưng màu đỏ tôn lên vòng eo mảnh khảnh, lại thêm mũ quan, trường kiếm gia thân, càng có vẻ người này khí chất xuất chúng, làm cho lòng người vui vẻ.

Lâm triều một lát, đại thần buông xuống kiềng kỵ khi xưa, đuổi theo thân ảnh thị vệ ra ngoài. Dù như thế

nào, có thể cùng người như vậy nói mấy câu, nhưng là so với thường ngày tốt hơn biết bao nhiêu, mạnh mẽ hơn một chút.

Hắn sửa sang lại triều phục, chỉnh chỉnh mũ quan, đang muốn tiến lên thăm hỏi, lúc này một bóng người từ bên cạnh hắn lao ra, một bước dài liền đứng trước mặt thị vệ hắn ngày nhớ đêm mong, chiếm lấy vị trí của hắn.

Thị vệ ở trong bóng tối, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Vị vừa lao ra đây, cũng là vị đại thần, tuổi gần năm mươi, quan bái Binh bộ Thượng thư, tay nắm binh quyền, dù là thời điểm hoàng thượng thương nghị đại sự trong triều, cũng còn muốn hỏi qua ý kiến của hắn rồi mới tiến hành phán quyết lại lần nữa. Trọng thần bậc này, chính là người người đều muốn lôi kéo một phen, hôm nay hắn lại chủ động đến tìm thị vệ, không biết này là ý gì?

Bất quá, đây không phải là nguyên nhân khiến thị vệ căng thẳng.

Chỉ thấy vị Binh bộ Thượng thư này trên dưới quan sát tiểu thị vệ mấy lần, lắc lắc đầu, nói: “Con của ta, y phục này của người xấu gì đâu.”

Tiểu thị vệ: “...”

Núp trong bóng tối thị vệ: “...”

Đứng ở một bên đại thần: “...”

Binh bộ Thượng thư cau mày tiến đến: “Cái áo mẹ ngươi may cho người đầu xuân năm nay đâu? Cái khổ gấm mua cho người trước đây không lâu đâu? Người quăng đâu rồi? Người đặt tấm lòng của mẹ ngươi ở đâu?”

Tiểu thị vệ một đầu mồ hôi: “Về, trở về liền mặc.”

Giáo dục liên tục vài câu, Binh bộ Thượng thư mới phẩy tay áo bỏ đi.

Đại thần ở phía sau đợi này giờ, không tìm được thời gian nói chen vào, cũng đành phải thôi.

Đêm đó, thị vệ yên lặng mà từ trong lồng ngực móc ra một cái đùi gà, đưa cho người trước mặt.

Tiểu thị vệ kia gọi là A Giáp, thân không dư thừa, chỉ thích làm hai việc: Ăn đùi gà và theo đuôi thị vệ. Hắn nhận đùi gà, nói: “Đại nhân, không nghĩ tới người ngài muốn tìm là Thượng thư đại nhân a... Ôi! Đừng đánh mặt!”

Thị vệ thu tay về, gương mặt lạnh lùng: “Người hôm nay có để ý là có vài người chú ý hành tung của bản quan không, đại khái là biểu tình có chút hèn mọn như muốn cưỡng gian hay đại loại vậy.”

A Giáp gặm đùi gà, lắc đầu một cái.

Thị vệ rơi vào suy nghĩ: “Tê... Chẳng lẽ thực sự là cha ta?”

A Giáp: “...”

A Giáp: “Ta nhớ ra rồi! Người kia tuy rằng bộ dạng rất tốt, nhưng hành vi lại có chút quỷ dị. Lúc Thượng thư đại nhân nói chuyện cùng ta, ánh mắt người này vẫn luôn ném đến người ta, khiến người ta cả người đều không thoải mái.”

“Người nào?”

“Tả đại nhân mới nhậm chức, Tả Hứa.”

Tả đại nhân xem ra là một người may mắn, trước lúc bằng vàng đăng khoa, nửa điểm tiếng tăm cũng không có. Trong đợt thi ở hoàng cung, hướng Hoàng thượng đưa ra chính sách “Trùng thương”, khai thông đường biển, vực dậy mậu dịch (thương nghiệp), liền giúp đất nước tiến bước lên một quốc gia giàu có, chói lọi Quốc uy. Tài hoa rực rỡ kinh sợ bốn phương, hoàng thượng đại hỉ, liền khâm điểm trạng nguyên. Sau lần đó, đường làm quan của hắn thuận buồm xuôi gió, tuổi còn trẻ đã được xem như bậc đại thần.

Thị vệ nâng tình báo mật thám tra được trong tay, có chút không rõ.

Cùng là người tài hoa xuất chúng, phần lớn trước khi vào kinh thì ở quê hương cũng có chút danh tiếng, hoặc là có thơ và danh tác lưu truyền. Mà Tả Hứa không có lấy một điểm ghi chép, gần giống như...

Dường như bỗng dưng nhô ra.

Thị vệ lắc lắc đầu, liền nhìn xuống dưới.

Kỳ quái, Tả Hứa này vì khuôn mặt tuấn tú, sau khi đăng khoa liền có người đưa biệt hiệu “Ngọc diện quan trạng nguyên”, là một người phong lưu hiếm thấy, vì sao làm quan bốn năm còn chưa lập gia đình, hoàng thượng cũng chưa tứ hôn?

Thị vệ đối với vị đại thần này sinh ra hiếu kỳ to lớn.

Năm ngày sau, Hành vương phủ, vạn hoa viên.

Hành vương yêu hoa, đặc biệt xây một vịnh hoa viên đặt tại trong phủ của mình. Thời điểm trăm hoa đua nở hàng năm, liền mời vài đại quan có danh tiếng trong hoàng thành, con cháu thế gia, mang lên mấy bàn yến hội, mỹ danh viết “Vịnh hoa yến”. Mà lâu dần, lại biến thành công tử bột học đòi văn vẻ, danh sĩ nịnh bợ tụ hội. Thị vệ từ trước đến giờ xem thường kẻ học đòi văn nhân, đừng nói chi tới tiệc rượu, chuyện này tất nhiên là có mục đích khác.

Tùy ý theo gã sai vặt ở phía trước dẫn xuyên qua tiền đường, đi vòng một đoạn, cuối cùng gặp được Vịnh hoa viên. Lối vào Vịnh hoa viên cũng không lớn, một khối đá cao khoảng một người miễn cưỡng dựa vào một gốc liễu, trên tảng đá dùng chữ thảo khắc mấy chữ Vịnh hoa viên. Bước vào trong, liền thấy một hồ nước, giữa hồ lơ lửng một cái đình, qua khỏi đình, chính là ba cái lối rẽ, đưa người về phía áng mây sâu đậm không biết là nơi đâu.

Gã sai vặt xoay người, khom lưng chấp tay đối với hắn, nói: “Vệ đại nhân, ba con đường này đều có thể đi, Vương gia nhà ta nói, quảng đường còn lại này đi tới nơi nào, gặp ai, đều là tạo hóa. Như vậy, tiểu nhân xin cáo lui.”

Vệ Thập Ngôn cũng chấp tay đáp, liền đi về phía trước.

Thật là thú vị.

Vịnh hoa viên lớn vô cùng, hoa cỏ thực vật phân ra trồng tầng tầng lớp lớp, thoạt nhìn phi thường đồ sộ. Vệ Thập Ngôn đối hoa hoa thảo thảo cũng không nổi được nửa phần hứng thú, chịu giáo huấn của gia tộc, ngày thường hắn ngoại trừ ở trong cung làm nhiệm vụ còn lại chính là luyện võ. Lúc này đi giữa Vịnh hoa viên, bên tai ít đi tiếng đao kiếm ong ong quen thuộc, chỉ còn lại chim hót gió ngâm êm dịu, ngược lại làm lòng người có chút bình yên.

Một đường đi nhìn nhìn một chút, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có tiếng người huyền ảo.

Một người trên đài ngồi một vị nữ tử, lớn tiếng cười nói: “Hành vương thực sự là ra tay bất phàm, tiên cảnh nhân gian bậc này làm sao có thể nghe được bao nhiêu nơi có chứ?”

Vệ Thập Ngôn nhíu nhíu mày, dừng bước, dừng ở phía sau một hòn non bộ.

Một thanh âm khác dường như là Hành vương: “Tào Thế tử quá khen, hôm nay các vị đều có nhã hứng, không phải là thời điểm tốt để ngâm thơ đối vãn sao?”

“Hành vương nói đúng!”

“Không bằng chúng ta đối thơ?”

Hành vương cười nói: “Hảo oa! Bản vương trước đi, lúc này vừa vịnh hoa nở, lại có hồ điệp đậu phía trên. Không bằng liền là ‘Điệp thượng sinh hoa sinh bất tận’ làm sao?”

Bên dưới đương nhiên liền là một mảnh nịnh nọt khen hay, cũng không có người ứng đối. Đám công tử bột này tài học không tới đâu, bình thường yêu nhất là nói bốc nói phét, lúc này không có thư đồng ở bên tất nhiên là không trả lời được, Tào Thế tử kia sắc mặt càng tái nhợt, tự giác biết mất mặt.

Vệ Thập Ngôn ở một bên đang muốn lên tiếng châm chọc vài câu, lại có âm thanh giành trước hẳn một bước:

“Cầu muốn đánh rắm thả không ra.”

Thanh âm không lớn, lại đủ để tiến vào tai hẳn.

Vệ Thập Ngôn sững sờ một chút, không tự chủ được cười ra tiếng.

Hắn xoay thân, đi ngược về, vòng qua một vùng lớn hoa mẫu đơn, liền thấy một người nằm nghiêng trên núi đá. Người kia đầu đội ngọc quan, tóc xõa một nửa, toàn thân áo trắng, nhìn liền thấy chính là người phú quý. Tay cầm một cái ly uống rượu kề sát bên môi, nghe thấy tiếng bước chân, con mắt hơi chuyển động, tầm mắt liền cùng Vệ Thập Ngôn đối nhau.

Hoa trong Vạn hoa viên rất đẹp, đỏ cam vàng lục lam chàm tím đều như nhau không ít chút nào, trăm hoa đua nở, các loại tư thái không thiếu gì cả, nhưng trong nháy mắt kia, tầm nhìn liền bỗng nhiên trở nên quá hẹp, cả một vùng thế giới bên trong chỉ chứa đủ một đôi mắt kia, tất cả mọi thứ cạnh bên dường như hết thấy biến mất, cũng dường như ở khắp mọi nơi đều.

Là gì?

Đúng rồi, ngọc diện quan trạng nguyên.

“Vệ đại nhân?”

Vệ Thập Ngôn chấp tay, bên mép vẫn ngậm lấy ý cười: “Tả đại nhân thực sự là tài hoa vô cùng, tại hạ tứ mã nan truy.”

Tả Hứa vốn là còn chút hoảng loạn, nghe lời này cũng cười: “Vệ đại nhân cũng thật là hăng hái, tới nghe Tả mỗ đây ở góc tường.”

“Nơi nào nơi nào.”

Liền chấp tay.

Tả Hứa trên mặt cười hì hì: “Vệ đại nhân ra khỏi cung vẫn giữ lễ như vậy, nên phạt.”

Vệ Thập Ngôn nhú mảy.

“Lúc này hoa vừa vãn, ” Tả Hứa không biết từ đâu móc ra một cái chén rượu rồng, cười nói, “Có thể uống một chén không?”

Tả Hứa hôm nay hữu nhàn, vốn định một mình đi dạo ngắm hoa, nhưng không nghĩ tới bị người khác quét mắt hứng thú, nhin không được giấu cợt vài câu, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy thị Vệ đại nhân hần tâm tâm niệm niệm.

Vệ đại nhân mặc thường phục vẫn rất là dễ nhìn, áo lót lam đậm phối tay áo hẹp dài, bên hông treo một khối mặc ngọc, viền tay áo dùng kim tuyến thêu đặng vân tường, dưới ánh mặt trời lóe ánh quang. Mặc dù tóc cùng cổ áo vẫn buộc lên cao cao, nhưng ý cười nơi khóe miệng vẫn khiến cho Tả Hứa choáng váng một hồi.

Hai người làm bạn mà đi, một đường xem hoa, một đường uống rượu.

Tả Hứa nói rất nhiều, mà một khi đã nói liền không dừng được. Nói hoa mẫu đơn, nói hoa sen, nói lý bạch, nói Đỗ Mục. Vốn là hoa hoa thảo thảo phổ thông, với câu thơ, với các vở kịch truyền thuyết, lịch sử tạp ký, ngạc nhiên là kể ra lại có vẻ thú vị hơn. Vệ Thập Ngôn ở một bên nghe, thỉnh thoảng cũng vì kiến thức của hắn mà thán phục một phen.

Tả Hứa đang nói đến cao hứng, xoay người liền muốn tiếp tục đi hướng phía trước, lại nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng cười khê.

Vệ Thập Ngôn nói: “Xiêm y mẫu thân làm cho ta chỉ cần là màu trắng, số lần ta mặc đều cực nhỏ, Tả đại nhân đoán là vì sao?”

Tả Hứa không rõ: “Vì sao?”

Vệ Thập Ngôn nói: “Bạch y tuy nhìn khá đẹp, lại cực dễ nhiễm phải bụi bậm.”

Tả Hứa sững sốt một chút, lập tức quay đầu lôi kéo y phục của chính mình, sau khi nhìn liền thấy trên eo có một miếng bùn đen.

Tả Hứa: “Crooked fuck!?”

Vệ Thập Ngôn: “?”

Tả Hứa: “... Đây là tiếng Tây Dương “

Vệ Thập Ngôn đi lên trước, chốc chốc giúp hấn vỗ eo phía sau, vai hơi run run.

Tả Hứa: “...”

Tả Hứa: “Đừng cười!!!”

Tả Hứa phát hiện Vệ đại nhân của hấn cùng tướng tượng không giống nhau lắm.

2. Chương 2: Vịt Vịt

Edit: Ngạc Tuyết

Thường xuyên qua lại, hai người coi như quen biết.

Mà Vệ Thập Ngôn vẫn chưa biết rõ, ánh mắt Tả đại thần đến tột cùng là chỉ về hấn, hay vẫn là chỉ về vị kia chí cao vô thượng phía sau hấn đây?

Không lâu sau, chuyến săn bắn mùa thu của hoàng thượng đã đến, đủ loại quan lại đi theo, phố lớn ngõ nhỏ quây đầy bách tính.

Tả Hứa cười ngựa ở phía sau, có chút trễ nhạt, hấn hôm nay không mặc triều phục, một thân trang phục cười ngựa, tóc dài buộc lên, dùng dây cột lam nhạt có hoa văn màu bạc, trông như công tử bột nhà ai xuất môn du ngoạn.

Tả Hứa tự biết không quen cười ngựa bắn cung, sau khi kỳ thi săn bắn mùa thu bắt đầu, hấn liền theo sau hoàng thượng loanh quanh, nhìn cảnh thu, nhìn Vệ đại nhân.

Thật đẹp.

Ai biết hoàng thượng đột nhiên nói một câu: “Trẫm thật vất vả mới xuất cung một lần, bọn người cũng không cần tiếp tục cùng trẫm, đến tham gia cùng bọn họ đi.”

Vệ Thập Ngôn sững sờ một chút, cúi đầu nói: “An nguy của hoàng thượng không thể qua loa được.”

Hoàng thượng vỗ vỗ vai hấn, cười nói: “Trẫm nghe lời ấy, đã biết phủ tướng quân có người kế nghiệp. Chớ lo lắng, bãi săn này bên trong ba tầng bên ngoài ba tầng đều là quân đội của cha người, bọn người không thiếp thân trong coi cũng không ngại.”

Vệ Thập Ngôn thân hình không nhúc nhích mấy may.

Hoàng thượng thở dài: “Trẫm cho ngươi lưu lại là được chứ gì.”

Lập tức hoàng thượng liền xoay người, nhìn Tả Hứa, lớn tiếng nói: “Ngoại trừ Tả Hứa Tả đại thần cùng ngự tiền thị vệ Vệ Thập Ngôn, đám người còn lại, cũng không cần lại tiếp tục theo trẫm! Người vi phạm phạt nặng!”

Tả Hứa: “?”

Tả Hứa cùng Vệ Thập Ngôn đi theo hai bên hoàng thượng, Vệ Thập Ngôn không quen nói, phần lớn thời gian là hoàng thượng đang nói chuyện cùng Tả Hứa.

Tả Hứa cảm thấy có điểm không đúng lắm, mặc dù hắn đang cùng hoàng thượng nghị luận chính sách gần nhất nghe thảo luận, trực giác của hắn nói cho hắn biết, không đúng lắm.

Buổi sáng ngày thu, quá mức an tĩnh.

Lúc này, xa xa truyền đến một tiếng hô to, đánh gãy bọn họ nói chuyện:

“Có người săn được một đầu cự lộc!!!”

Mọi người dồn dập hướng phương hướng của thanh âm nhìn lại, Vệ Thập Ngôn cùng hoàng thượng cũng nghiêng đầu.

Tả Hứa nhìn thấy một người thị vệ phía sau hoàng thượng cách đó không xa, tay phải dường như hơi động.

Chưa kịp suy nghĩ gì, Tả Hứa duỗi tay nắm lấy cánh tay hoàng thượng, lôi kéo, kéo một cái, vị trí hai người liền thay đổi.

Thời điểm dao từ phía sau lưng đâm vào thân thể Tả Hứa, tất cả mọi người chưa kịp phản ứng

Tả Hứa nhìn cây trường đao kia từ trước ngực của mình xuyên ra, đầu óc trống rỗng, đầu gối mềm nhũn liền quỵ xuống!

Vệ Thập Ngôn đao đã ra khỏi vỏ, xoay người lại một cái liền đem tay phải cầm đao của tên thích khách kia chém bị thương, làm cho thích khách buông lỏng đao. Thích khách ám sát không thành, đối Tả Hứa lòng sinh oán hận, tay trái hắn lập tức từ trong lồng ngực móc ra một cái dao găm ngắn nhỏ, đâm về phía Tả Hứa!

Tả Hứa đang bưng vết thương trước ngực không ngừng chảy máu, không biết biến cố phía sau. Lúc này, thích khách cách Tả Hứa rất gần, lại chém thương tay trái hắn cũng không còn kịp, Vệ Thập Ngôn đuổi lên trước, tay phải giương đao nhắm thẳng vào vai thích khách, tay trái trực tiếp nắm chặt thanh chủ thủ kia, không tiếp tục để nó hướng phía trước đi thêm một phần nào.

Thích khách thoáng lung lay một cái, miệng chảy ra một tia máu tươi, ngã xuống.

Trong chớp mắt này, Vệ Thập Ngôn đã đem thích khách đánh trọng thương, lại không phòng ngự được thích khách cắn lưỡi tự sát.

Hắn lập tức quay người kiểm tra thương thế của Tả Hứa, Tả Hứa sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, càng vì mất máu quá nhiều mà ngất đi.

Vệ Thập Ngôn không hề do dự, hắn đem đao trên lưng Tả Hứa chậm rãi rút ra, vừa gọi người tìm kiếm ngự y đi theo.

Máu Tả Hứa nhuộm đỏ mảng lớn y phục Vệ Thập Ngôn, Vệ Thập Ngôn ôm tay hắn, không cách nào không chế run rẩy.

Thời điểm Tả Hứa tỉnh lại, sắc trời đen thui, mà hắn đã ngủ ở trên giường của chính mình.

Đau đớn nơi ngực dường như cũng thức tỉnh theo hắn, truyền tới tứ chi, kinh mạch quanh thân đều đau như bị người kéo rồi lại kéo, một lát sau mới chậm rãi đỡ hơn.

Tả Hứa hô vài tiếng, ngoài cửa không người đáp lời. Hắn từ trước đến giờ rất thích thanh tĩnh, bởi vậy người làm trong phủ cũng không nhiều, một dì làm cơm, hai người thanh lý quét tước, còn có hai gã sai vặt, ngoài ra không còn ai.

Cũng không mong tới lúc này lại hiện ra điểm không tốt của việc ít người.

Tả Hứa nghĩ một chút, đứng dậy định tự mình rót chén nước, không nghĩ rằng còn chưa có với tới ấm trà, đã có người đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng không có đốt đèn, Vệ Thập Ngôn nhắc theo một cái đèn lồng nhỏ, ở trong màn đêm, bước nhanh đi về phía hắn. Ánh nến chiếu vào trên mặt của y, mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ ràng, mà chỉ có đôi mắt kia, đặc biệt sáng ngời.

Y cầm lấy ấm trà, đổ nước, đưa tới trên tay Tả Hứa.

Tả Hứa lẳng lẳng tiếp nhận: “Vệ đại nhân đây là...”

Vệ Thập Ngôn không đáp, chỉ ra hiệu hần đem nước uống.

Tả Hứa không thể động, đôi mắt vẫn đi theo Vệ Thập Ngôn, nhìn hần điểm sáng đèn trong gian phòng, nhìn hần đi bưng chậu nước, muốn giúp hần lau mình một chút.

Tả Hứa vội vã từ chối: “Chuyện như vậy để ta tự mình làm là được rồi.”

Vệ Thập Ngôn suy nghĩ một chút, đem khăn vải tinh tế vắt khô, đặt ở trên tay hần.

Tả Hứa đang lau mặt, Vệ Thập Ngôn lên tiếng: “Tên thích khách kia là người Hồ.”

“Chẳng biết lúc nào, hần lén lút giết một tên thị vệ, hoá trang thành bộ dáng thị vệ lẫn vào chúng ta. Sau đó tại thời điểm săn bắn mùa thu, canh lúc mọi người không chú ý, hần liền thừa dịp loạn ám sát.”

Tả Hứa suy nghĩ một chút, nói: “Người Hồ vẫn luôn mơ ước nước ta, lần này ám sát không thành, ít ngày nữa nhất định phải khai chiến.”

Tả Hứa đem khăn vải đưa trả cho Vệ Thập Ngôn, hỏi hần: “Vệ đại nhân vì sao đêm khuya lại ở trong phủ của ta?”

“Ta...” Vệ Thập Ngôn ngừng lại một chút, “Ta là tới hướng Tả đại nhân thỉnh tội.”

“Ngày ấy, ta rõ ràng đứng bên cạnh hoàng thượng, lại không đứng lúc bảo vệ hoàng thượng, còn làm phiền Tả đại nhân, thật sự là... Thật sự là xấu hổ...”

“Bởi vậy Vệ mỗ ngày ngày đều tới thăm Tả đại nhân, chỉ nguyện khi Tả đại nhân tỉnh lại, có thể cho Vệ mỗ một cái phạt.”

Tả Hứa nhìn Vệ Thập Ngôn một bản mặt nghiêm chỉnh, không nhìn được cười một chút.

“Vệ đại nhân, ” bên môi Tả Hứa mang theo ý cười, “Người có tội gì? Đôi ta mỗi người quản lí chức vụ của mình, đều là vì hoàng thượng thôi, lúc này Tả Hứa ta đỡ một đao, tương lai Vệ Thập Ngôn người vì nước dâng mệnh, không phải hòa nhau rồi?”

Vệ Thập Ngôn ngẩng đầu, nhìn Tả Hứa.

Rõ ràng người này đã suy yếu đến không chịu được, hai mắt lại vô duyên vô cớ mà phát ra một điểm ánh sáng, lúc ẩn lúc hiện, lại hết sức chói mắt.

Vệ Thập Ngôn cũng cười.

Hắn nói, tốt.

Vệ Thập Ngôn vẫn luôn bồi bên Tả Hứa, mãi đến tận khi hắn khỏi hẳn.

Mà hai tháng sau sự kiện hoàng thượng bị ám sát, người Hồ tru diệt một thị trấn lân cận tái bắc, đốt lên ngọn lửa khai chiến.

3. Chương 3: Cá Cá

Edit: Ngọc Tuyết

Ngày hôm đó, Vệ Thập Ngôn mới vừa vào trong nhà, liền có gã sai vặt vội vã tiến lên phía trước nói: “Thiếu gia, lão gia tại trong thư phòng chờ ngài đã lâu.”

Lúc này Binh bộ Thượng thư Vệ Tranh đang cầm cuốn sách đặt dưới đèn nhìn, thấy Vệ Thập Ngôn đến, liền đứng lên nói: “Con trai, người bồi vi phụ đi dạo đi.”

Hai người cùng đi một vòng, Vệ Tranh mới mở miệng: “Người Hồ phạm biên cảnh của ta, hoàng thượng ít ngày nữa sẽ chọn một vị tướng quân phái binh đi tiếp viện, người chắc chắn sẽ bị hoàng thượng chỉ tên.”

Vệ Thập Ngôn gật đầu nói: “Nhi tử biết.”

Vệ Tranh lại nói: “Ta biết người cùng Tả Hứa lui tới thân mật, nhưng người cần đề phòng người này.”

Vệ Thập Ngôn dừng bước, xoay người nói: “Vì sao?”

Vệ Tranh nói: “Hoàng thượng thường gọi chúng ta đồng loạt nghị sự, mỗi khi đến thời điểm trọng yếu cần đưa ra lựa chọn, hoàng thượng sẽ hỏi ý kiến Tả đại thần, có lúc còn có thể đơn độc đem Tả đại thần lưu lại. Mà này đó lời đồn đãi ngầm trong triều đình, cũng không phải không có lửa mà lại có khói a.”

Này đó lời đồn đãi Vệ Thập Ngôn nghe qua rất nhiều từ đám thị vệ, hoạn thần, tiểu quan, từ ngữ gì hắn đều nghe qua.

Vệ Tranh thấy hắn không phản ứng, biết hắn cứng đầu, lại nói: “Người tuổi không nhỏ, nhận thức ai kết bạn nào vi phụ chỉ nói đến đây. Chuyện quan trọng mẹ người giao thiếu chút nữa đã quên rồi, con ta, nghe nói tây bắc buổi tối rất lạnh, mấy cái quần lót này người nhất định muốn... Con trai người đang muốn đi

đâu?”

Ngày mai, hoàng thượng biết được chiến sự giằng co nơi Tây Bắc, liền phong một đại tướng quân, bốn phó tướng quân, lĩnh hai mươi vạn tinh binh lên phía bắc ngăn địch, ba ngày sau xuất phát!

Vệ Thập Ngôn chính là một trong bốn phó tướng kia.

Tả Hứa đã tốt lắm rồi, chỉ là trên ngực để lại một vết sẹo nhợt nhạt. Biết được Vệ Thập Ngôn phải điểu binh xuất chinh, hấn lệnh người lấy giấy bút, viết viết, ngồi yên trong đình viện ngắm người.

Vừa mới bắt đầu, hấn chẳng qua là cảm thấy Vệ Thập Ngôn thật xinh đẹp, có thể sau đó, quen biết Vệ Thập Ngôn càng lâu, liền phát hiện hấn chẳng hề chất phát như bề ngoài, hấn cũng sẽ pha trò, cũng sẽ nói chút chuyện cười đùa giỡn.

Trên người Vệ Thập Ngôn có một loại chính khí không ai có thể phủ nhận, cho dù hấn ít nói, cũng có thể tại bên trong bất luận tư thế ngồi, phát tay, hay là động tác nhỏ nào khác, Tả Hứa đều có thể cảm thấy, người này, như cây tùng, bất thiên bất ý (công bằng, vô tư).

Người như vậy, dù là bạn hay địch, đều là một đại may mắn trong cuộc sống.

Tả Hứa đang xuất thần, có người đứng phía sau cũng không phát hiện.

Mãi đến tận khi một con ếch giấy rơi vào trong ngực của hấn.

Vệ Thập Ngôn chuyển tới trước mặt hấn: “Tả đại nhân thực sự là lo nước thương dân a, dưỡng bệnh cũng không yên ổn dưỡng cho tốt.”

Tả Hứa cũng không để ý đến hấn, đứng dậy lôi tay áo của hấn liền hướng thư phòng đi tới: “Người đi theo ta.”

Tả Hứa lấy ra một cái túi tiền màu xám, buộc chặt miệng túi, đưa cho Vệ Thập Ngôn.

Tả Hứa nói: “Ngày mai người xuất chinh, bản thân Tả mỗ không có gì nhiều, chỉ có thứ này hơi giá trị hai lạng, túi vải này người hãy thiếp thân mang theo, bên trong là một chút kiến giải vụng về của Tả mỗ, nếu như người lâm vào tuyệt cảnh, hãy mở nó ra.”

Vệ Thập Ngôn nhìn túi vải nho nhỏ một chút, lại nghĩ tới mới vừa nãy nhìn thấy Tả Hứa ngồi dưới tàng cây, bộ dáng chau mày. Hấn siết chặt đồ vật trong tay, nói: “Đa tạ.”

Tả Hứa cười nói: “Cám ơn cái gì, nếu người bình an trở về, rồi lại cảm ơn ta cũng không muộn.”

Vệ Thập Ngôn thật nhanh đáp: “Ta nhất định sẽ bình an trở về.”

Tả Hứa sững sốt, cười nói: “Đó chính là điều tốt nhất.”

Vệ Thập Ngôn đi rồi, Tả Hứa lấy ra một con ếch giấy, một người một mình chơi một hồi, lấy ra bút, tại trên chân con ếch viết mấy cái chữ nhỏ ——

“Vệ tướng quân.”

Vệ Thập Ngôn xuất chinh.

Tả Hứa tựa hồ lại trở về như trước khi nhận thức Vệ Thập Ngôn, vào triều, cùng hoàng thượng nghị sự, hồi phủ.

Hắn chưa từng nghĩ tới Vệ Thập Ngôn sẽ ảnh hưởng đến hắn nhiều như thế này.

Trước khi nhận thức Vệ Thập Ngôn, hắn cảm thấy cuộc sống của chính mình cực kỳ khoái hoạt, có thể tại trong triều đình triển khai quyền cước, sau khi hạ triều, ngắm hoa dạo phố, tất cả đều là điều khiến người nơi đô thành thêm muốn.

Hiện tại, hắn ngồi trong đình viện, uống trà, trong đầu vẫn đang suy nghĩ, hôm nay cũng sẽ có một con ếch giấy từ trên trời rơi xuống sao?

Tả Hứa cảm thấy đến lúc chính mình phải gọi lang trung tới xem bệnh rồi, Tây Bắc lại đột nhiên truyền đến cấp báo, Vệ phó tướng bị nhốt!

Tả Hứa chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, tiến lên một bước nói: “Ngươi tử tử nói một chút.”

Tiểu tướng truyền tin kia nói: “Đại tướng quân đã mưu tính tốt, đại quân dàn trận tập kích, hai vị phó tướng quân thì lại lĩnh binh mai phục tại hai bên thành tạo thành vòng vây. Ai biết người Hồ lại đường như biết được kế hoạch của chúng ta, nhìn như lui lại kì thực không phải, chờ đem ta dẫn vào trong một hẻm núi, liền giết ngược lại một lần, quân ta thương vong khốc liệt. Vệ tướng quân yểm trợ chúng ta lui lại, lại bị người Hồ phân tán, mất đi liên lạc.”

Tả Hứa hỏi: “Vệ tướng quân mất đi liên lạc đã mấy ngày?”

“Đến nay đã bốn ngày.”

Binh mã của Vệ Thập Ngôn chỉ còn hơn ngàn, mà quân đội người Hồ ít nhất vạn người.

Bốn ngày, tái bắc đã bắt đầu vào đông, mặc dù trên người bọn hần có chuẩn bị một ít lương thực, nhưng cần bản không đủ, rất nhiều tướng sĩ đang bị đông chết.

Mấy ngày nay, bọn họ trốn trốn tránh tránh, không dám cùng quân địch chính diện giao phong, mà vẫn luôn không có cách nào tìm được cơ hội thoát khỏi truy binh.

Chính đang trầm tư, phó tướng đi theo hần tiến lên hỏi: “Tướng quân, chúng ta còn có thể đi ra ngoài sao?”

Vệ Thập Ngôn trầm mặc, tại nơi bốn bề mênh mông trắng như tuyết, hần một chút chắc chắn cũng không có.

Phó tướng không nói gì, xoay người vừa định đi, liền bị Vệ Thập Ngôn gọi lại.

“Ta chợt nhớ tới một chuyện, ” Vệ Thập Ngôn nói, “Thời điểm ta đến, có vị bằng hữu cho ta một vật.”

Nói rồi, Vệ Thập Ngôn từ trong lồng ngực móc ra một cái túi tiền, mở ra, lấy ra một tờ giấy, bên trên ngay ngắn mà viết một chữ lớn ——

“Chờ “

Phó tướng: “Không còn?”

Vệ Thập Ngôn liền móc móc, phát hiện còn có thật nhiều thứ nho nhỏ, hình tròn. Những thứ đồ này có màu nâu, nhỏ và tròn, không có bất kỳ mùi vị gì.

Phó tướng ngạc nhiên nói: “Vật này lớn không bằng nửa cái móng tay, nếu như nói là thuốc, thì cũng không có mùi thuốc. Nếu như nói là đồ ăn, thì lại quá nhỏ. Tướng quân cho là, này là vật gì?”

Vệ Thập Ngôn nói: “Ta cũng không biết.”

Phó tướng nói: “Vật này... Có chút giống hạt quả đại ta ăn hôm qua, nhưng mà nhỏ hơn rất nhiều.”

Vệ Thập Ngôn cùng hần liếc mắt nhìn nhau, nói: “Có phải hay không là... Hạt giống?”

Tả Hứa đứng ngồi không yên.

Hần ở trên triều đình hướng Hoàng thượng xin chỉ thị, hi vọng được đi Tây Bắc, hoàng thượng lại nói, một văn thần như hần có thể giúp đỡ cái gì?

Tả Hứa biết hẳn còn có một biện pháp, đây là bước cuối cùng của hẳn, thế nhưng hẳn không biết, Vệ Thập Ngôn có đáng giá để hẳn đi bước này hay không.

Đi qua đi lại, Tả Hứa nhưng vẫn là đi hướng hoàng cung.

Cũng có lẽ bây giờ, đối với Tả Hứa mà nói, cũng không có vấn đề đáng giá hay không, chỉ có đi hay không.

Đi.

Vậy liền hướng phía trước là được rồi.

Vệ Thập Ngôn đêm không ngủ.

Tại trong gió rét buổi đêm, hẳn và các tướng sĩ cùng ngồi trong sơn động. Đây là buổi tối thứ năm, trên khô giáp hẳn đã kết đầy băng, hơi lạnh xuyên thẳng xương tủy. Vệ Thập Ngôn một thân một mình nắm túi vải kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phó tướng ở bên cạnh hẳn, nhìn túi vải trong tay hẳn một chút, tiểu tâm dục dục hỏi: “Hạ quan cả gan hỏi một câu... chủ nhân túi vải này nhưng là người yêu của tướng quân?”

Vệ Thập Ngôn nở nụ cười: “Sao lại nói lời ấy?”

Phó quan nói: “Nói lung tung thôi.”

4. Chương 4: Thịt Thịt

Edit: Ngạc Tuyết

Vệ Thập Ngôn nở nụ cười: “Sao lại nói lời ấy?”

Phó quan nói: “Nói lung tung thôi.”

Vệ Thập Ngôn cười cười.

Hắn quay đầu nhìn về phía ngoài sơn động, bên kia trắng lóa như tuyết, tuyết còn đang rơi, nếu có người xuất hiện vào lúc này, vậy hẳn cũng không thấy rõ.

Vệ Thập Ngôn nói: “Người này xác thực là bằng hữu của ta, bằng hữu ta không nhiều. Ta không giỏi nói chuyện, phàm là có người cùng ta nói chuyện, ta cuối cùng cũng không biết nên nói cái gì.”

“Mà vị bằng hữu này lại cùng ta bất đồng, một khi hắn nói, liền giống như sẽ không dừng lại, ta cũng bị hắn cuốn theo, lời nói cũng bắt đầu tăng lên.”

“Nói như vậy, ngược lại là phải hảo hảo cảm tạ hắn một phen.” Vệ Thập Ngôn đứng lên, nhìn thiên địa một mảnh hỗn độn, “Nếu ta có thể còn sống mà về.”

Tả Hứa quỳ gối trước mặt hoàng đế.

Trán của hắn dán vào mặt đất lạnh lẽo, chưa kịp thay đổi triều phục. Sắc trời đã đen thui, bên cạnh hoàng thượng chỉ còn dư lại mấy cái thái giám hầu hạ bên người, bọn họ tuy rằng vẫn ở sau lưng, nhưng đôi mắt cũng nhìn Tả Hứa, hiếu kỳ hắn sau đó phải làm cái gì.

Hoàng đế hỏi: “Tả ái khanh, ngươi đây là làm gì?”

Tả Hứa không có ngần đầu: “Nếu như ta dùng một bí mật, đổi lấy một cơ hội, hoàng thượng có bằng lòng hay không cho ta?”

Hoàng đế trầm mặc một hồi, nói: “Ngươi muốn cơ hội gì?”

Tả Hứa nói: “Thần tự thỉnh đi đến Tây Bắc.”

Hoàng đế cho lui hai bên, hỏi: “Như vậy bí mật là cái gì chứ?”

Tả Hứa rốt cục ngần đầu lên: “Hoàng thượng, không biết người có hay không còn nhớ Thụý Nương.”

“Người này chính là mẹ đẻ của ta.”

Thời điểm Hoàng đế nguyên bản còn chưa là hoàng đế, hắn là một Thái tử.

Hắn cũng không nghĩ tới muốn đem huynh đệ của hắn giết hết, cho dù các huynh đệ của hắn muốn làm Thái tử đến thế nào, hắn cũng vẫn tin tưởng cha hắn.

Không nghĩ tới cha hắn không tin hắn.

Thái tử bị em hắn, Bát vương gia dâng một cái tấu chương tố hắn sai lầm chồng chất, bị cha hắn nhốt vào ngục.

Thái tử an ủi mình, tốt xấu ta còn không bị phế.

Thái tử tại trong ngục, lòng rất chua xót, bởi vì cơm nước ăn không ngon, cũng không thể tắm rửa thay quần áo, buổi tối còn nghe đến con chuột con gián hai tầng hợp xướng.

Hoàn hảo là mẹ của Thái tử, đương triều hoàng hậu phát hiện, phái một nha hoàn mỗi ngày đưa chút thức ăn đến chỗ Thái tử.

Thái tử vừa nhìn, liền nghĩ muốn nhượng nha hoàn tâm phúc mang mấy câu về, thế nhưng nha hoàn mỗi lần đưa cơm xong liền đi, chốc lát cũng không ngừng lại.

Ngày hôm đó Thái tử tay mắt lạnh lẽo, kéo ống tay áo nha hoàn một cái: “Cô nương chậm đã!”

Nha hoàn: “Thái tử người như vậy ta liền muốn gọi người đến.”

Thái tử: “Ta chỉ là muốn hỏi tên của người!”

Trước tiên làm quen cái rồi lại nói.

Nha hoàn: “Ta muốn la lên.”

Thái tử kinh hãi: “Hỏi tên cũng không được à!?”

Nha hoàn: “Ta thật sẽ la lên.”

Thái tử tuyệt vọng: “Tốt thôi... Tùy người vậy...”

Nha hoàn liếc mắt nhìn hắn, nói: “Người.”

Nha hoàn từ trong tay hắn rút ra ống tay áo: “Gọi nô tỳ Thúy Nương là được rồi.”

Thái tử: “...”

Thái tử thấy được một chút hy vọng.

Một khắc trước khi Thái tử bắt đầu ăn cơm liền cùng nha hoàn nói chuyện phiếm.

Thái tử cảm thấy được chính mình cần phải cẩn thận chút, không nên quá trực tiếp, cần phải hỏi chút việc hữu dụng.

Thái tử: “Thúy Nương người mỗi ngày đưa cơm mệt không?”

Thúy Nương: “Không mệt.”

Tán gẫu kết thúc.

Thái tử quyết định đối phương thức, nếu không có cách nào nói, vậy viết lên vải không được sao. Không bút không mực nước, cuối cùng Thái tử viết cái huyết thư.

Không nghĩ tới sau khi Thúy Nương nhìn thấy huyết thư liền kinh hãi đến biến sắc, nàng nhìn quanh một vòng, thấp giọng nói: “Thái tử là người làm đại sự, có thể ăn nỗi khổ của kẻ dưới, mới có thể thành người trên vạn người, Thái tử tuyệt đối không nên nghĩ không ra a.”

Dứt lời Thúy Nương đem huyết thư nhét về đến trong tay Thái tử, vội vã đi.

Thái tử vẫn không thể nào truyền lời, thế nhưng hắn đột nhiên phát hiện Thúy Nương kỳ thực nhìn rất đẹp, cảm nhận tiêm, lúc nhìn người mặt mày mang nét cười.

Thái tử trong ngục, cả ngày đối diện phòng giam tối tăm, chờ Thúy Nương, liền trở thành việc duy nhất hắn làm mỗi ngày. Đó giống như ánh nắng từ cửa sổ phòng giam kia, chiếu đến hắn, làm cho hắn cảm thấy được thoải mái.

Thúy Nương bắt đầu nói cho hắn một ít sự việc bên ngoài, tên thái giám nào đánh người, tên nha hoàn nào làm sai chuyện, hôm nay ngự thiện phòng lại làm món gì ngon. Thỉnh thoảng nàng còn có thể an ủi Thái tử, nói vàng đều bị giấu đi, gọi là bảo tàng.

Cứ như vậy qua ba tháng, Bát vương gia bị người ta tóm lấy chứng cứ mưu phản, Thái tử liền được thả ra, thế nhưng kỳ quái chính là, hắn không bao giờ tìm được một nha hoàn gọi là Thúy Nương nữa.

Thái tử phát động hết thủy hạ, thậm chí đi cầu hoàng hậu, hoàng hậu mới chậm rãi nói rằng: “Thúy Nương hôm nay sẽ xuất cung hồi hương.”

Thái tử kịp lúc ngăn lại Thúy Nương trước khi nàng ra khỏi thành, hắn lôi kéo Thúy Nương, hỏi nàng: “Nếu người lưu lại, ta hứa với người, ta kiếp này chỉ có một mình người.”

Thúy Nương mặc váy mỏng màu xanh lam, ngồi trong xe ngựa nhọt nhọt mà cười: “Thái tử điện hạ, đây không phải là điều Thúy Nương muốn.”

Khi đó Thái tử không biết, Thúy Nương không giúp hắn truyền lời là bởi vì trong ngoài phòng giam tất cả đều là cơ sở ngầm của Bát vương gia, Thái tử cũng không biết, hoàng hậu từ lâu đã nhìn ra không đúng, nếu như khi đó Thúy Nương không đi, ấu đệ của nàng ở quê hương xa xôi sẽ khó giữ được tính mạng.

Cho nên Thái tử chỉ là Thái tử.

Thúy Nương vẫn là Thúy Nương.

Hoàng đế nhắm mắt lại, nói: “Trẫm sao có thể quên Thúy Nương.”

Hoàng đế đứng lên, đi tới lui vài bước, tự lẩm bẩm: “Thật là... Thật sự là con trai của người... Đã nhiều năm như vậy...”

Hoàng đế dừng bước lại, nhìn Tả Hứa: “Nàng có khỏe không?”

Tả Hứa nói: “Gia mẫu vài năm trước đã bệnh qua đời.”

“Mấy năm qua, chúng ta một nhà mai danh ẩn tích, chính là sợ bị phát hiện, mà trước khi gia mẫu qua đời, nàng dạy ta, nếu có tài năng, nhất định phải vì triều đình mà sử dụng.”

Hoàng đế liền ngồi xuống, hai tay che mặt, thật giống như đang khẽ run.

Hắn thân là cửu ngũ chí tôn, thiên hạ này, không có thứ hắn không chiếm được. Chỉ có một người kia... âm dung tiểu mạo của nàng, cuối cùng, sẽ không còn được gặp lại.

“Trẫm đã biết thân thể người kỳ lạ, nhưng không biết người là nhi tử của nàng. Vệ tướng quân này... thật sự đối với người đáng giá như vậy?”

Tả Hứa không đáp.

“Thôi, trẫm chuẩn.”

Hoàng đế quay người đi vào nội thất, một phòng quanh quệ này, hắn đã sớm thành thói quen. Quốc sự, việc nhà, hắn cũng có thể xử lý ngay ngắn rõ ràng, phê chữa tấu chương đến hừng đông từ lâu đã là chuyện thường như cơm bữa.

Đúng đấy, Thái tử đã thành hoàng thượng.

Hắn cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy Thúy Nương của hắn.

Vệ Thập Ngôn chỉ nhắm mắt lại, ngủ ba canh giờ, liền bị phó tướng đánh thức.

“Tướng quân, người đoán ta nhìn thấy gì!”

Hôm qua hai người bọn họ tìm mảnh đất, đem những hạt giống Tả Hứa đưa kia chôn hai hạt. Đợi đến hừng đông, Phó tướng liền đi thăm dò xem, cứ nhiên nhìn thấy trên khoảng đất trống kia vô duyên vô cớ xuất hiện hai cây thực vật.

Phó tướng ngạc nhiên nói: “Đây là cái gì?”

Vệ Thập Ngôn hơi suy tư, nói: “Đào lên một chút xem.”

Vệ Thập Ngôn rút bội kiếm ra, hướng khoảng đất kia đâm liên mấy lần, đem cái cây kia kéo lên, thấy trong đất lộ ra vài trái cây màu vàng.

Phó tướng: “Có thứ để ăn!!!”

Tả Hứa căn bản không cho bản thân thời gian nghỉ ngơi, sáng ngày thứ hai lập tức muốn xuất phát. Mà trước khi lên đường, có một người nhìn như là thị vệ đến tìm hắn.

“Ta là người bên cạnh Vệ đại nhân, ta có thể giúp người.”

Tả Hứa: “Người tên gì?”

“Ta gọi A Giáp.”

Lúc này, Vệ Thập Ngôn mất tích đã là ngày thứ sáu.

5. Chương 5: Cầu Cầu

Edit: Ngạc Tuyết

Tả Hứa cười ngựa, tiến lên phi thường chậm chạp.

Trong tuyết lớn, hạt băng theo gió lớn đáng sợ đánh vào trên mặt của hắn, cho dù khoác dày đặc áo bông trên người, mà nửa người dưới cũng đã bị đông cứng đến không còn chút cảm giác nào.

A Giáp ở một bên nói: “Đại nhân! Nếu không trước tiên chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi một chút đi!”

Tả Hứa không đáp.

Hắn một tay nắm chặt dây cương, một tay lôi kéo mũi dùi bồng trên đầu, hai cái tay đều bị đông lạnh đến đỏ chót.

A Giáp thấy hắn chấp nhất như vậy, liền không tiếp tục khuyên hắn. Dọc theo đường này, bọn họ cơ hồ không có nghỉ ngơi, ngựa đuối sức, liền thay ngựa tiếp tục đi, không ngừng nghỉ. Dù A Giáp tập võ từ nhỏ, mà cơ thịt hai chân luôn luôn căng thẳng, cũng làm cho hắn uể oải bất kham, hướng chi Tả đại nhân thân thể mảnh mai.

Mà Tả Hứa không nói một lời, việc hắn làm nhiều nhất, chính là trầm mặc.

Chính lúc đi qua một cái sườn núi, liền thấy một cái viên tường thành lúc ẩn lúc hiện xa xa.

A Giáp đại hỉ: “Tả đại nhân! Đến rồi!!”

Rầm một tiếng, A Giáp vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Tả Hứa từ ngựa thượng lặn xuống.

“Tả đại nhân!!”

Tả Hứa tỉnh lại đã là ba canh giờ sau, hắn nhìn trần nhà xa lạ, ở lại một hồi liền lập tức ngồi dậy.

Thời điểm mặc quần áo chỉnh tề chạy ra bên ngoài, lại đụng phải A Giáp mới vừa vào cửa.

“Đại tướng quân ở đâu? Ta muốn cùng hắn nghị sự.”

Tả Hứa mang theo A Giáp, một đường vọt vào phòng Đại tướng quân.

Đại tướng quân đã có tuổi, cầm dầy đặc râu ria, trước mắt một mảnh bầm đen, xem ra mấy ngày nay cũng là chưa từng ngủ ngon. Hắn thấy Tả Hứa đến, liền khách khí thỉnh Tả Hứa ghé trên:

“Tả đại nhân dậy rồi? Mời ngồi mời ngồi ”

Tả Hứa cũng không vòng vo: “Ta đến hiệp trợ tướng quân, chớ đối ta như với văn thần trong triều.”

Tả Hứa ở trong triều thanh danh bất hảo, lần này Đại tướng quân cũng có mấy phần do dự, trên mặt mang

theo chút xem thường:

“Việc trong quân này, Tả đại nhân sợ là không hiểu nhiều lắm đi?”

Đại tướng quân bên người quân sư cũng phụ họa nói:

“Không bằng nhượng Tả đại nhân, đối cảnh tuyết này làm hai bài thơ thì sao?”

Dứt lời, liền cười ha hả.

Tả Hứa từ trong tay áo móc ra một quyển thánh chỉ “Ba” một cái vút ở trên bàn, hai tay ôm ngực, từng chữ từng câu nói rằng: “Những câu nói này, hai vị vẫn là giữ lại cùng hoàng thượng nói đi thôi!”

“Chuyện này...”

Hai vị kia nhìn nhau liếc mắt một cái, cúi đầu.

A Giáp tiến lên một bước, đem bản đồ trong tay mở ra trải lên bàn.

“Người Hồ thoát nhìn chính là đã biết đến kế hoạch của chúng ta, không biết tướng quân từng nghĩ tới có thể người Hồ lúc vừa bắt đầu chính là đã biết đến kế hoạch của chúng ta phải không?”

Tả Hứa lấy ngón tay vòng ra một chỗ trên địa đồ.

“Nếu như người Hồ lúc vừa bắt đầu đã biết, vậy bọn họ chắc chắn sẽ đem Vệ tướng quân hướng phương hướng này truy đuổi, bởi vì nơi này tuy địa thế hiểm trở, nhưng không phải địa phương tốt để trốn.”

Người tướng quân kia trầm tư một hồi, nói: “Vậy bọn ta tức khắc mang binh phục kích nơi này?”

Tả Hứa lắc đầu nói: “Không thể.”

“Người Hồ nếu biết được kế hoạch của chúng ta, nhất định là trong quân ta có gian tế, tất cả không thể manh động. Hơn nữa lúc này khí hậu không ổn định, quân ta thích ứng khí trời không bằng người Hồ, một khi giao chiến nhất định bất lợi đối với quân ta.”

Tướng quân hỏi: “Vậy Tả đại nhân cho là...”

Tả Hứa liếc mắt nhìn quân sư ngồi ở bên cạnh tướng quân.

“Ai, ai!” Quân sư liên tục lẫn lộn mà đi ra ngoài, “Tiểu nhân đi ra ngoài đây ạ!”

Tả Hứa ngồi xuống, thấp giọng nói rằng: “Tướng quân trước tiên nên phái một phó tướng quân theo ta, đi trước tìm kiếm tung tích Vệ đại nhân. Gian tế kia nhất định không nhẫn nại được mà đánh về phía hướng đi nghe được từ chúng ta, đến lúc đó tướng quân ngài thiết sáo đem bọn chúng bắt hết, rồi lại lĩnh binh cùng chúng ta hội hợp.”

Tướng quân nhìn Tả Hứa, gật gật đầu.

Tả Hứa cùng một vị phó tướng quân, thêm một tiểu đội binh mã, liền lập tức xuất phát. Đại tướng quân tự mình ở cửa thành tiễn Tả Hứa, không hề nghĩ rằng, quay đầu liền đụng phải A Giáp.

Đại tướng quân nghi vấn: “Vị huynh đệ này không cùng Tả đại nhân đi?”

A Giáp nói: “Ta còn có chuyện khác muốn làm, không nhọc tướng quân phí tâm.”

Tả Hứa lại một lần nữa rơi vào trong sắc trắng vô biên.

Hắn đã xem qua bản đồ vô số lần, đã sớm nhớ kỹ, có thể tìm người trong hoàn cảnh như vậy nói nghe thì dễ? Huống chi, bọn họ còn phải chú ý tránh né người Hồ.

Tả Hứa mang theo bọn họ vòng vòng chuyển chuyển, lại phát hiện có chút không đúng. Phó tướng quân đi cùng hắn này, cũng quá mức chú ý nhất cử nhất động của hắn rồi.

Còn chưa tỉ mỉ nghĩ rõ, liền nghe người ở bên cạnh hô: “Chú ý! Phía trước có người!”

Nhiều người vui mừng, còn chưa kịp vung tay hô to, liền phát hiện quân kỳ bên kia lay động, tựa hồ là quân kỳ của người Hồ.

Tả Hứa lớn tiếng nói: “Là người Hồ! Tất cả mọi người cầm vũ khí lên! Chuẩn bị kỹ càng chạy trốn!”

Tả Hứa cười ngựa, dẫn mọi người hướng phía trên Băng Hà chạy, muốn đem người Hồ dẫn qua, khi đó, băng trên mặt hồ sẽ không chịu nổi sức nặng.

Thời điểm hắn bước lên mặt băng, băng liền phát ra âm thanh rạn nứt, tên của người Hồ theo sau liền bắn tới, cũng rơi vào trên mặt băng.

Tả Hứa nghĩ thầm, không tốt.

Hắn xoay người, nghĩ muốn cho mọi người tăng nhanh bước chân, lại nói không ra lời.

Một mũi tên thẳng tắp bắn vào ngực trái hắn, đau đớn điên cuồng làm cho hắn mất tiếng.

Mà phó tướng quân vẫn đi theo bên người Tả Hứa đang buông cung xuống, nói:

“Cực khổ rồi, Tả đại nhân.”

Tả Hứa trợn to hai mắt.

Ngựa còn đang chạy trốn, mà thân thể Tả Hứa không bị khống chế, chậm rãi, tiến vào trong sông băng.

Nước băng rất lạnh.

Tả Hứa tại giữa lạnh giá như vậy, từng chút một chìm xuống, máu từ trong vết thương không ngừng chảy ra.

Hắn nghĩ, ta muốn nuốt lời.

Lúc này, quần áo Tả Hứa bị dòng nước chen chúc, một cái nho nhỏ, ếch nhỏ giấy màu xanh từ trong áo chạy ra, chậm rãi hướng lên trên mà bơi, bơi qua trước mắt Tả Hứa.

Tả Hứa đột nhiên có khí lực, hắn liều mạng bơi lên, đủ để đến ếch nhỏ mềm mại màu xanh kia.

Hắn dùng chút khí lực khí đó, liều mạng hướng lên trên, hướng lên trên, lên trên nữa.

Lên trên nữa một chút, ta có thể đi gặp người.

Mi mắt Vệ Thập Ngôn vẫn luôn nhảy.

Hắn và thủ hạ của hắn tìm được một cái sơn động bí mật, mấy ngày nay bọn họ đều sinh sống tốt, không còn có người tử vong.

Mà chẳng biết vì sao hôm nay hắn vẫn luôn có loại cảm giác xấu.

Tả Hứa không dám rút mũi tên kia ra.

Thật vất vả từ trong nước bò lên bờ, thể lực hắn đã còn dư lại không nhiều lắm.

Tả Hứa tay phải bưng ngực trái, từng bước từng bước di chuyển về phía trước, mắt máu quá độ thêm vào đó còn ngâm trong nước đá, Tả Hứa sắc mặt tái nhợt yếu ớt.

Trong lúc hoảng hốt, Tả Hứa nghe có người gọi tên của hắn.

Thanh âm cỡ nào quen thuộc.

Vừa nghe liền biết chính là Vệ Thập Ngôn.

Sau đó, Tả Hứa liền mất đi ý thức.

Lúc Tả Hứa tỉnh lại, trước mắt đen kịt một màu.

Đây là đâu?

Ta tại sao lại ở chỗ này?

Tuyết liên miên liên miên, nước đá vẫn đục, mũi tên nhằm về phía hắn kia... Phút chốc hết thấy ký ức hướng hắn vọt tới, Tả Hứa chống tay một cái muốn ngồi dậy.

“A...”

Ngực truyền đến một trận đau xót ruột, khiến Tả Hứa không nhịn được kêu lên một tiếng.

Đột nhiên một cái tay đưa qua, nắm chặt lấy tay hắn, sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy? Người đã tỉnh?”

Tả Hứa lại an tĩnh.

Hắn đưa tay ra ở trong bóng tối sờ về phía mặt của người kia, mắt của người này, mũi của người này, miệng của người này, còn có trái tim hoạt bát nhảy loạn.

Đây là một người sống, ấm áp, sẽ nói rất nhiều Vệ Thập Ngôn.

Đây là hắn nhận hết dần vật cùng đau xót mới tìm được Vệ Thập Ngôn.

Không biết từ lúc nào, Tả Hứa phát hiện mình khóc. Hắn thu hồi tay của chính mình, bụm mặt, không tiếng động mà khóc.

Vệ Thập Ngôn tựa hồ cũng cảm thấy.

Hắn hướng bên người Tả Hứa tiến tới một chút, đem Tả Hứa ôm vào trong ngực, để hắn tựa trên vai của mình.

“Tả đại nhân, khóc cái gì vậy?”

Một lát sau, Tả Hứa tựa hồ bình tĩnh chút, Vệ Thập Ngôn đang muốn hỏi hắn ít thứ, Tả Hứa lại dùng hai tay nâng lên mặt Vệ Thập Ngôn.

Vệ Thập Ngôn:?

Trong bóng tối, chỉ nghe được tiếng hít thở của hai người, liên tiếp. Tả Hứa cách Vệ Thập Ngôn vô cùng gần, hô hấp của hắn phả vào mặt Vệ Thập Ngôn, có loại cảm giác kỳ quái.

“Người...”

Một câu nói không nói ra được, mẫn mẫn, mềm mại, mang theo một loại nhiệt độ kỳ dị, một vật ngăn chặn cái miệng của hắn.

Vệ Thập Ngôn ý thức được, đó là môi Tả Hứa.

Tả Hứa hôn hắn.

6. Chương 6: Thỏ Thỏ

Edit: Ngọc Tuyết

Lúc Vệ Thập Ngôn nhìn thấy Tả Hứa giữa trời tuyết, trên người hắn tất cả đều là máu, thoát nhìn vô cùng đáng sợ. Đợi đến gần thêm chút nữa, nhìn rõ ràng mặt của hắn, khi đã xác định hắn là Tả Hứa, Vệ Thập Ngôn cảm thấy hô hấp của mình như muốn đình chỉ.

Hắn đem Tả Hứa công trở về sơn động, tự tay đem mũi tên trên người hắn rút ra. Tuy rằng mũi tên này không trúng các vị trí quan trọng, sẽ không đến nỗi chết người, thế nhưng tình huống vẫn là không thể lạc quan.

Tả Hứa hôn mê hai ngày.

Giữa chừng Tả Hứa mơ mơ màng màng bị đau tỉnh, hần liền từ trong áo móc ra một bình thuốc, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Vệ Thập Ngôn vẫn luôn đợi tại bên cạnh hần chăm sóc hần, thời điểm Tả Hứa đứt quãng phát sốt, Vệ Thập Ngôn vẫn nằm ở bên cạnh hần. Đặt khăn mặt lên trán Tả Hứa, ướt rồi khô khô rồi lại làm ướt. Chẳng biết từ lúc nào, Vệ Thập Ngôn nắm khăn mặt trong tay liền ngủ quên.

Trời sáng, hần nghe bên tai truyền đến một tiếng nước nở.

Vệ Thập Ngôn lập tức tỉnh, hần ở trong bóng tối bắt được tay Tả Hứa, không nghĩ tới Tả Hứa đột nhiên khóc.

Tiếp đó hần ôm lấy Tả Hứa, ôm lấy cái người đang ở trước mặt hần gào khóc này.

Còn không đợi hần hảo hảo nói vài câu vài lời an ủi, một cái hôn ngoài ý muốn liền rơi xuống.

Nụ hôn này phi thường ngắn ngủi, vừa chạm liền tách ra.

Trong giây lát này, Vệ Thập Ngôn mới hiểu được, hần và Tả Hứa, nguyên lai là tâm ý tương thông.

Tả Hứa buông lỏng tay ra liền lập tức quay lưng lại, thật giống như mới vừa rồi hết thấy đều chưa từng xảy ra.

Chuyện này...

Người này...

Vệ Thập Ngôn cảm thấy có chút buồn cười, một trận buồn ngủ kéo tới, hần kéo kéo áo choàng trên người Tả Hứa, nói: “Mau mau nghỉ ngơi thôi.”

Nói xong, Vệ Thập Ngôn liền nhắm hai mắt lại.

Tả Hứa nghe đến Vệ Thập Ngôn hô hấp dần dần vững vàng, hần xoay người, cẩn cẩn thận thận mà hướng bên người Vệ Thập Ngôn hơi di chuyển tới, an tâm mà dựa vào trong ngực của hần cùng ngủ.

Sẽ có giấc mộng đẹp đi, Tả Hứa nghĩ.

Tả Hứa ngủ được rất no giấc.

Thời điểm hần tỉnh lại, Vệ Thập Ngôn đang ngồi ở bên cạnh hần, nhỏ giọng cùng phó tướng của hần nói gì đó, bên cạnh đốt đồng lửa, ánh sáng vàng óng khiến tất cả thoát nhìn âm áp cực kỳ.

Tả Hứa đưa tay ra kéo kéo quần áo Vệ Thập Ngôn.

Vệ Thập Ngôn vỗ xuống tay hần: “Tỉnh rồi?”

Tả Hứa vẫn rất suy yếu, hần nhìn Vệ Thập Ngôn, hé miệng, lộ ra một cái tươi cười:

“Tỉnh rồi.”

Hần hướng Vệ Thập Ngôn đưa tay ra: “Đi ta lên.”

Vệ Thập Ngôn nhú nhú mày, nói: “Thương thể của ngươi còn chưa tốt, lên làm...”

Tả Hứa đánh gãy hần: “Ngươi điu hay không điu?”

Hai người đối mặt một hồi, Vệ Thập Ngôn vẫn là tiến lên đem Tả Hứa đỡ dậy, giúp hần dựa vào trên người mình.

Tả Hứa đi tới cạnh đồng lửa, mới nhìn đến trên người Vệ Thập Ngôn chỉ miễn cưỡng khoác kiện áo ngoài, bên trong cái gì cũng không có mặc, lộ ra bắp thịt tinh trắng cùng một ít vết sẹo tinh tế.

Tả Hứa bắt lấy hần, nhỏ giọng hỏi: “Khí trời lạnh như thế, quần áo của ngươi đâu?”

Vệ Thập Ngôn nghiêng đầu, cũng nhỏ giọng nói: “Trên người ngươi.”

Tả Hứa cúi đầu, nhìn trung y rộng rãi trên người mình, nửa ngày nói không ra lời.

“Trước đó quần áo ngươi đều ướt hết rồi, cho nên...”

“Hảo, câm miệng.”

Hang núi này rất lớn, thủ hạ của Vệ Thập Ngôn không tới 800 người, ngoại trừ người bị thương, còn lại hầu hết đều ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa.

Tả Hứa dựa vào Vệ Thập Ngôn ngồi xong, nhân tiện nói: “Chư vị ở đây đều là gian nhân làm hại.”

Hắn đem chuyện sau khi gặp Đại tướng quân đại thể nói một lần.

“Từ lúc nhìn thấy Đại tướng quân, ta liền biết ta đang đánh cuộc, gian tế ở trong lòng ta đại khái là có mấy vị, nhưng chỉ cần gian tế chưa trù, liền hậu hoạn vô cùng.”

“Tại hạ có một kế, chư vị nếu tin ta, hãy nghe ta nói.”

A Giáp nằm trong phòng, nhắm hai mắt.

Bỗng nhiên một người bịt mặt len lén giấu hơi thở mà tiến nhập phòng của hắn, kiếm trong tay mạnh mẽ hướng đoàn áo gấm trên giường kia đâm tới.

Người bịt mặt cảm thấy không đúng, đem chần bông trên giường nhấc lên, liền thấy trên giường rỗng tuếch, nửa bóng người cũng không có.

A Giáp tại trên nóc nhà, lắc lắc đầu.

Lập tức quay người biến mất vào trong màn đêm.

Vệ Thập Ngôn cùng Tả Hứa quyết định lập tức ra đi.

Tả Hứa không có ngựa, Vệ Thập Ngôn nhượng Tả Hứa ngồi ở trước mặt hắn, chính mình cầm lấy cương ngựa.

“Tại sao muốn ta ngồi ở đây?”

Vệ Thập Ngôn cúi đầu nhìn hắn: “Vậy ngươi muốn ngồi chỗ nào?”

Tả Hứa chỉ dây cương, nói: “Ta muốn ngồi phía sau ngươi, cầm lấy dây cương.”

Vệ Thập Ngôn đem cương ngựa đưa tới trong tay hắn: “Ngươi cầm đi.”

Tả Hứa: “.....”

Mọi người tùy Tả Hứa dẫn đường, tại bên trong phong tuyết, một đường tiến lên.

Vệ Thập Ngôn một tay cầm lấy dây cương, một tay đem nón túi của Tả Hứa đề thấp.

Đoàn người tựa hồ thành công tránh thoát người Hồ, không biết là ai trước tiên hô một tiếng, tại dưới ánh trăng, tường thành quen thuộc hiện ra trước mắt bọn hắn, mọi người dồn dập hoan hô lên.

Trên tường thành một tên tướng sĩ tựa hồ cũng phát hiện bọn họ, hắn giơ tay lên, thế nhưng rất kỳ quái, hắn không có vung lên, chỉ là thẳng tắp giơ lên.

Bỗng nhiên, tay của người nọ buông xuống.

Tả Hứa hô to: “Cẩn thận —— ”

Đầy trời mưa tên giáng xuống.

Đứng ở trên tường thành, này đó tướng sĩ vốn là cùng bọn họ đồng thời sinh hoạt, giơ lên cung tên trong tay, xem bọn họ như người Hồ mà đối xử!

Vệ Thập Ngôn che chở Tả Hứa, lại sử dụng kiếm ngăn một mũi tên, đối mặt sau quát: “Theo ta!”

Lúc này, cửa thành mở, Đại tướng quân dẫn đại đội nhân mã đi ra, chỉ nghe quân bên cạnh hắn nói rằng: “Gian nhân Vệ Thập Ngôn, Tả Hứa! Thông đồng với nước khác, không biết liêm sỉ, còn không mau mau chịu trói!”

Tả Hứa cùng Vệ Thập Ngôn nhìn nhau liếc mắt một cái: “Gian nhân, nói người đấy!”

Vệ Thập Ngôn: “...”

Cho dù mọi người nhanh hơn nữa, cũng bị truy binh đuổi kịp.

Nhưng vào lúc này, một tiếng còi hoa xuyên qua khoảng không màn đêm, một người cưỡi ngựa dẫn vô số binh mã từ trên trời giáng xuống!

Tả Hứa cười nói: “Có thể coi là đến!”

Hắc mã dẫn đầu kia trong vài cái chớp mắt liền đến trước mặt Tả Hứa, chỉ thấy người kia từ trên ngựa vọt mình một cái nhảy xuống, đối Tả Hứa cùng Vệ Thập Ngôn cúi đầu ôm quyền nói:

“Tả đại nhân, Vệ đại nhân, A Giáp đến chậm!”

Này nhất định là một đêm náo động.

Đại tướng quân công nhiên phản quốc, sau khi bị Tả đại thần đến Tây Bắc vạch trần, nỗ lực làm hại Vệ tướng quân cùng Tả đại thần. Có thể Tả đại thần sớm đã có kế hoạch, sai người gọi quân đội thành lân cận đến, một lần hành động đem gian nhân kia bắt.

Hoàng thượng giận dữ, hạ lệnh đem Đại tướng quân cùng với vây cánh toàn bộ xử quyết, phong Vệ Thập Ngôn làm Hộ quốc Đại tướng quân, Vệ tướng quân rất được dân tâm, mà dùng mãnh thiện chiến, nửa năm sau, người Hồ bại trận, nguyện làm quốc gia lệ thuộc, hàng năm tiến cống.

Vệ tướng quân đại thắng về triều.

Tả Hứa nằm trên ghế ở thư phòng.

Sau khi hấn trúng tên, Vệ Thập Ngôn khăng khăng đòi cho hấn hồi kinh, lúc đó hấn đã cực kỳ suy yếu vô lực phản kháng, mơ mơ màng màng liền bị đuổi về.

Không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là đợi.

Này một lần đợi, đã đến mùa hè.

Ngày mùa hè chói chang, một chén trà đá, một cái ghế nằm, một Tả Hứa ở bên cạnh.

Tả Hứa hôm nay mặc trung y màu trắng mỏng manh, tóc chưa buộc, tùy ý nằm trên ghế, tự nhận tiêu sái cực kỳ.

Hấn híp mắt, nhìn hoa ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, một vật màu trắng xẹt qua tầm mắt của hấn.

Tả Hứa mở mắt ra, nhìn chăm chăm ếch giấy trên đất kia.

“Vệ Thập Ngôn! Đi ra!”

Vệ Thập Ngôn từ sau một cây cột đi ra, áo giáp trên người vẫn chưa có cỡi, cả người thoát nhìn thật bần.

“Ta đã trở về.”

Vệ Thập Ngôn nở nụ cười.

Vệ Thập Ngôn trước đây luôn cảm thấy chính mình sẽ không cười, mà khi một người muốn cười, nụ cười sẽ chỉ đơn giản như vậy mà hiện lên ở trên mặt của hắn.

Tả Hứa chạy đến trước mặt hắn, lại nói không ra lời.

Vệ Thập Ngôn phờ đến đen đen cả người, cười rộ lên trông rất ngốc.

“Người...”

Tả Hứa cúi đầu.

“Người đã về rồi.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không nhận được cùng nhau cười ha hả.

Tả Hứa cười nói: “Hoàng thượng nói phải tứ hôn cho ta.”

Vệ Thập Ngôn sững sốt: “Tứ hôn...?”

“Ừm, ” Tả Hứa xoay người đi vào, “Nói phải ban thưởng cho ta cái thể gia đại thần nữ nhi nào đấy.”

Vệ Thập Ngôn ở phía sau: “VẬY...”

“Sau đó ta cự tuyệt, người đoán là vì gì?”

Tả Hứa liền ngồi lên ghế nằm, từ dưới lên trên nhìn Vệ Thập Ngôn.

Vệ Thập Ngôn đã hiểu, hắn ngồi chồm hồm xuống, chạm trán Tả Hứa hỏi:

“Là những gì tôi đang nghĩ sao?”

Tả Hứa vẫn cười.

“Xem ra là vậy.”

Vệ Thập Ngôn hôn Tả Hứa.

Hắn một lần lại một lần mà liếm khóe miệng Tả Hứa, gặm cắn đôi môi hắn, như đứa bé mới được ăn kẹo ngọt.

“Tay chạm vào đâu đây!”

“Vệ đại tướng quân!!”

END

7. Chương 7: Phiên Ngoại Hai Người Nơi Địa Ngục

Edit: Ngạc Tuyết

Phiên ngoại

Hai người nơi địa ngục

Hoàng đế mất năm năm mươi tuổi.

Hắn mơ mơ hồ hồ bay lên, bị Hắc Bạch Vô Thường lè lưỡi mang đi.

Dọc theo đường đi hắn cũng không thấy rõ thứ gì, chỉ có thể ngơ ngác, đột nhiên hắn bị người nào đó ngăn cản. Người kia trên dưới đánh giá hắn một hồi, ghét bỏ nói:

“Người làm sao già đến độ này rồi, không phải làm hoàng đế rồi sao?”

Dường như một luồng thanh phong phát qua khuôn mặt của hắn, đầu óc hắn tỉnh táo rất nhiều:

“Thúy Nương?”

Thúy Nương gật gật đầu.

Thúy Nương cùng trong ký ức của hắn bộ dáng cách nhau rất xa, thoạt nhìn không phải hình dáng quen thuộc.

Nhiều năm không gặp, hoàng đế cảm thấy chính mình phải nói chút gì đó êm tai.

Hoàng đế nói: “Người cũng không có trẻ tuổi đi nơi nào mà!”

Thúy Nương trầm mặc.

Hắc Bạch Vô Thường cũng không biết lúc nào chạy mất.

Hoàng đế như vừa tỉnh khỏi giấc mộng dài, hần nhìn ngó xung quanh, tất cả đều là một mảnh đen như mực, chỉ có hai, ba nơi còn có quỳ hỏa bay.

Những câu chuyện xưa về tài tử giai nhân dâng lên trong lòng hần, nữ tử tại địa phủ si ngốc mà chờ đợi tình lang...

Hoàng đế mũi đau xót, cảm động nói: “Thúy Nương, người là ở chỗ này chờ ta sao?”

Thúy Nương: “Không phải.”

Hoàng đế thật muốn khóc.

Thúy Nương hướng phía sau chỉ chỉ: “Mạnh bà có việc xin nghỉ, tất cả mọi người đều ở đây xếp hàng.”

Hoàng đế vừa nhìn về phía sau, trên cầu nại hà đội ngũ xếp hàng 800 dặm, đi vòng biển hoa bĩ ngạn ba vòng.

Hoàng đế hiểu kỳ: “Mạnh bà làm sao vậy?”

Thúy Nương: “Nghe nói trượng phu của Mạnh bà bắt cá nhiều tay bắt tới tận chân trời, có lẽ là đi xử lý chuyện nhà đi.”

Hoàng đế: “Chuyện này...”

Hoàng đế bị Thúy Nương lôi kéo, xếp tới phía sau đội ngũ.

Thời điểm như vậy, nên nói gì đây? Hoàng đế suy nghĩ một chút, hỏi: “Thúy Nương, những năm này người có khỏe hay không? Ta vẫn muốn tìm người, mà...”

“Hoàng thượng, ” Thúy Nương không cho hần nói tiếp, “Người và ta đã không còn trẻ, cho dù năm đó có

hỏi hận tất cả mọi chuyện, bây giờ nói đến thì có ích lợi gì?”

“Người xem, người khi còn sống là thiên tử dưới một người trên vạn người, hiện tại bất quá là một cái quỷ hồn nho nhỏ. Chuyện đã qua, cũng không cần lại nói.”

Hoàng đế nhìn Thúy Nương, hẳn rồi cuộc hiểu rõ, bất kể là khi còn sống, hay là sau khi chết, hẳn vẫn không hiểu được Thúy Nương.

Một đời dài này, vẫn là sẽ đi đến kết thúc.

Có thể gặp được hết thấy người nên gặp, đã là phi thường may mắn.

~ Toàn văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gan-nhat-thi-ve-co-chut-khong-vui>